

HÁTÍÐIN Á ÞINGVÖLLUM

Hátíðin á Þingvöllum

Hljóðbók

Jón vaknaði fullur af tilhlökkun. Það var sérstakur dagur á Íslandi – 17. júní, þjóðhátíðardagurinn. Hann flýtti sér að klæða sig í hefðbundna íslenska lopapeysu, skreytta líflegu munstri sem amma hans hafði þrjónað handa honum. Hann flýtti sér niður þar sem foreldrar hans voru að undirbúa morgunmat.

"Gleðilegan þjóðhátíðardag Jón minn!" sagði móðir hans með bros á vör.

Jón svaraði hress í bragði: "Gleðilegan þjóðhátíðardag, mamma mín! Ég get

ekki beðið eftir að taka þátt í hátíðarhöldunum á Þingvöllum."

Hin sögufrægi staður Þingvellir iðaði af lífi. Þarna komu víkingar saman forðum en í dag þjónaði svæðið sem samkomustaður fyrir fyrsta þjóðhátíðardaginn. Foreldrar Jóns höfðu sagt honum allt um staðinn og mikilvægi hans í Íslandssögunni.

Saman lögðu Jón og foreldrar hans leið sína til Þingvalla, það var mjög gott veður og sól skein í heiði. Þegar þau komu á leiðarenda gengu þau saman inn á hátíðarsvæðið. Jón gat ekki annað en tekið eftir fallega landslaginu sem umlukti þau. Hraun teygðu sig í allar áttir, þakin mjúkum grænum mosa.

Augu Jóns stækkuðu af undrun. Þarna var búið að setja upp litrík tjöld og fjöldi fólks var samankominn. Tónlist fyllti loftið þegar tónlistarmenn léku hefðbundin íslensk lög og ilmurinn af dýrindis mat barst um hátíðarsvæðið.

Foreldrar Jóns leiddu hann í gegnum mannfjöldann. Hvert sem hann leit voru börn að hlæja og leika sér og Jón gat ekki beðið eftir að fá að vera með.

Hann kom auga á hóp krakka á hans aldri sem var saman kominn í kringum eldri vingjarnlegan mann nálægt iðandi læk. Maðurinn var að segja frá spennandi íslenskum þjóðsögum,

sögum um vætti og tröll. Jón gat ekki staðist freistinguna að slást í hópinn, hann hlustaði með athygli á sögurnar.

Þegar leið á daginn skoðaði Jón hátíðarsvæðið og reyndi hann fyrir sér í ýmsum leikjum og uppákomum. Hann fékk meira að segja tækifæri til að prófa hefðbundna íslenska rétti eins og kjötsúpu, kleinur og sætt bakkelsi. Honum fannst maturinn mjög góður, svipaður eins og amma hans eldaði.

Þegar sólin tók að setjast og varpaði hlýjum ljóma yfir Þingvelli, hitti Jón foreldra sína á ný. Þau höfðu tjaldað inni í fallegu rjóðri. Þau settust saman við

Lítinn varðeld og deildu sögum og upplifun sinni af þessum merka þjóðhátíðardegi á Þingvöllum.

Áður en Jón sofnaði gat hann ekki annað en verið þakklátur fyrir fólkið sem barist hafði fyrir sjálfstæði Íslendinga. Hann vissi að hann myndi alltaf muna þennan dag og sögurnar sem gamli maðurinn hafði sagt honum.

Falinn fjársjóður

Morguninn eftir vaknaði Jón við fuglasöng. Hann velti því fyrir sér hvaða leyndardóma Þingvellir höfðu að geyma.

Eftir morgunverð lýsti Jón yfir að hann ætlaði að kanna þennan sögufræga stað. Foreldrar hans brostu. Þau þekktu ævintýraþorstann sem bjó innra með drengnum þeirra. Þau samþykktu að fara með honum í könnunarleiðangur í leit að leyndardómum Þingvalla.

Þegar þau gengu um hraunið beindust augu Jóns að sérkennilegri bergmyndun. Það virtist ólíkt hinum,

eins og það geymdi leyndarmál sem beið eftir að verða afhjúpað. Spennan streymdi um hann og hann togaði í ermar foreldra sinna og benti á forvitnilega steina.

Foreldrar hans voru undrandi á eldmóði Jóns og hvöttu hann til að kanna málið betur. Jón hljóp nær klettunum og tók eftir litlu opi. Án þess að hika smaug hann í gegnum opið.

Þar inni komst Jón í falinn helli sem prýddur var fornum rúnum sem höfðu verið ristar í veggina. Hjarta Jóns sló hratt og ört. Hann áttaði sig á því að hann hafði gert merkilega uppgötvun.

Hann kallaði á foreldra sína og hvatti þá til að koma inn.

Saman undruðust þau fegurð hellisins. Það virtist sem tíminn hefði staðið í stað. Foreldrar Jóns skýrðu frá því að þessar rúnir væru skilaboð frá víkingum sem eitt sinn höfðu safnast saman á Þingvöllum.

Þegar þau héldu dýpra inn í hellinn sá Jón daufan ljósglampa. Hann leiddi foreldra sína í átt að ljósinu. Þarna, innan um mosa og greinar, lág lítil viðarkista. Hún var gömul og slitin.

Með skjálfandi höndum opnaði Jón kistuna varlega og þar kom í ljós gömul

handrit og allskonar litlir munir úr silfri og kopar.

Litla fjölskyldan ákvað að taka kistuna með sér til baka í tjaldið.

Varlega opnuðu þau kistuna og kom þá í ljós mikið af fallegum djásnum, armböndum og öðrum skartgripum sem heilluðu móður Jóns. Jón og faðir hann höfðu meiri áhuga á gömlu handritunum. Varlega tóku þeir þau upp og byrjaði faðir Jóns að lesa upphátt.

Jón hlustaði spenntur á sögur liðins tíma. Jón ímyndaði sér að hann væri hugrakkur víkingakappi sem barðist við hlið Egils Skallagrímssonar.

Uppfullur af nýfenginni þekkingu og djúpu þakklæti fyrir sögu lands síns vissi Jón að hann yrði að deila þessum fjársjóði með öðrum. Hann ákvað að búa til litla sýningu í skólanum sínum þar sem hann gæti sýnt þessi gömul handrit og kennt bekkjarfélögum sínum merkilegu atburði sem mótuðu Ísland.

Með kistuna í fórum sínum kvöddu Jón og fjölskylda hans Þingvelli en lofuðu hvert öðru að snúa aftur einn daginn og halda áfram ævintýraleit sinni.